

புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி உணர்த்தும் தலித் மக்களின் வாழ்வியல்
ஜெ. சுடர்விழி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி, தாம்பரம், சென்னை-600059, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

The Life of the Dalit People Reflected in Pudhumaipithan's "Thunpakkeni"

J. Sudarvizhi a, *

^a Department of Tamil, Madras Christian College, Tambaram, Chennai-600059, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
Sudaroviya@gmail.com

Received: 03-09-2021
Revised: 07-06-2022
Accepted: 18-06-2022
Published: 12-08-2022

ABSTRACT

At the end of the nineteenth century and the beginning of the twentieth century, the farmers of Tamil Nadu, affected by the wrong agricultural policies of the British, migrated to different places for their livelihood. The tea plantations of Sri Lanka, the rubber plantations of Burma, and the sugarcane plantations of Fiji, created by the British, lured them in like the gates of heaven. Various pieces of literature have recorded the sufferings and hardships of the people who went to live in these areas. Among the records, the work that received the most attention was the writer's "Thunpakkeni." In this short story, the writer documents the painful life faced by economically and caste-oppressed people who travel to the tea plantations of upland Sri Lanka. This article seeks to learn about the lives of Dalits at the time through a story written by the innovator and published in Manikodi magazine from March 1935 to April 1935.

Keywords: Thunbakkeni, Puthumaippithan, Tea Garden, Dalit People

முன்னுரை

துன்பக்கேணியிலே எங்கள் பெண்கள் அழுத சொல் மீட்டும் உரையாயோ- அவர் விம்மி அழவும் திறங்கெட்டு போயினர்- நெஞ்சம் குமுறுகிறார் கற்பு நீங்கிடச் செய்யும் கொடுமையிலே அந்தப் பஞ்சை மகளிரெல்லாம்- துன்பப்பட்டு மடிந்து மடிந்து ஒரு தஞ்சமுமில்லாதே அவர் சாகும் வழக்கத்தை இந்தக் கணத்தினில் மிஞ்ச விடலாமோ 'பிஜித் தீவிலே ஹிந்து ஸ்திரீகள்' என்னும் தலைப்பில் பாரதியார் பாடிய 'கரும்புத் தோட்டத்திலே' எனத் தொடங்கும் பாடலின் வரிகள் இவை. பிஜித் தீவின் கரும்புத் தோட்டங்களில் பணிபுரிய ஒப்பந்தக் கூலிகளாக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட இந்தியர்களின் கசப்பான வாழ்க்கையையே பாரதி இப்பாடலில் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார் (Bharathiyar, 1992).

1800 களின் இறுதி காலகட்டத்தில் இலங்கையின் மலைப்பகுதிகளில் தேயிலை மற்றும் காபி தோட்டங்களையும் பர்மாவில் ரப்பர் தோட்டங்களையும் பிஜித் தீவில் கரும்பு தோட்டங்களையும் ஆங்கிலேயர் உருவாக்கினர். இந்நிலங்களில் விஷப்பூச்சிகளுக்கிடையிலும் கடுங்குளிரிலும் இடையறாமல் உழைக்கவும் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு அடங்கி வாழவும் ஆங்கிலேயருக்கு ஆட்கள் தேவைப்பட்டனர். அப்படி பிஜித் தீவுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட இந்தியப்பெண்களின் அவலத்தைக் கண்டு அதீதவைத் துன்பக்கேணி என்று பாரதி குறிப்பிட, அத்துயர்மிருந்த தொடரையே இலங்கை தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட தலித் பெண்களின் வலிகளைப் பேசும் கதைக்குப் புதுமைப்பித்தன் தலைப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு

நீர்ப்பாசன வசதி புறக்கணிப்பு, ரயத்துவாரி முறை அறிமுகம், தாது வருடப் பஞ்சம், நிலக்கிழார்களிடம் சிக்கிய சிறு நிலக்காரர்கள் தம்நில உரிமையை இழத்தல், நில உரிமை அற்றவர்கள் பண்ணை அடிமைகளாக மாறிய நிலை, தானியமாகச் செலுத்தப்பட்ட நிலவரியைப் பணமாகச் செலுத்த வேண்டிய சூழல், விலை பொருளின் விலையை நிர்ணயம் செய்யும் உரிமையை விவசாயிகள் இழத்தல் ஆகிய வெள்ளை அரசாங்கத்தின் தவறான வேளாண்மைக் கொள்கைகளாலேயே பாதிக்கப்பட்ட தமிழகக் குடியானவர்கள் தம் வாழ்வுக்கான புதிய ஆதாரங்களைத் தேட இத்தகைய வாழ்க்கைக்குப் புலம்பெயரத் தொடங்கினார்கள் என்று தேயிலைத் தோட்டப் பணிக்குத் தமிழ் மக்கள்சென்றதற்கான பின்புலத்தைப்பண்பாட்டு ஆய்வாளர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் பதிவு செய்கிறார் (Sivasubramanian, 2019). ஆடுமாடுகள் போல் இங்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட ஏழைகள், ஒருபக்கம் ஆங்கிலேய ஆதிக்க வெறிக்கும் மறுபக்கம் உள்ளூர்கங்காணிகளின் அதிகாரத்திற்கும், பெண்களாக இருப்பின் பாலியல் வல்லுறவுக்கும் ஆட்பட்டனர். எதிர்க்கவும் திராணியற்று, வாழவும் வகையற்ற அம்மக்களின் அவலத்தைப் பேசும் புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி சிறுகதை இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்தில் பணிபுரிந்த விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வியலுக்கான ஆவணம் எனலாம்.

துன்பக்கேணி காட்டும் தலித் மக்களின் அமைவிடம்

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் வாசவன்பட்டி என்கிற கிராம அறிமுகத்துடன் துன்பக்கேணி கதை தொடங்குகிறது. வாசவன்பட்டி கிராமத்தில் நுழைந்ததும் முதலில் கிழக்கே பார்த்த கோவில் இருக்கிற அக்கரகாரத் தெரு, பின் பிள்ளைமார் வசிக்கும் வீதி, ஊர் பொட்டல், சுடலைமாடன் கோயில், அதைச்சுற்றி ஐந்தாறு குடிசைகள், குடிசைகளைத் தாண்டி மானாமாரிக் குளம், அதன் இக்கரையில் வலப்புறத்தில் பறைச்சேரி, அங்கு ஒரு முப்பது குடிசைகள் என்று தமிழகத்தின் தென்பகுதிகளில் கிராமங்களின் தெருக்கள் வெள்ளாளர் முதல் பறையர் சாதி வரை வரிசைமுறை எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதை உள்ளவாறே எழுதியுள்ளார். ஜாதி வாரியாக அமைந்துள்ள தெருக்களைப் பற்றிய விவரணையே ஊருக்கு வெளியே ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் தலித் மக்களுக்கான சமூகஇழிமதிப்பைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்துகிறது. இவ்வரிசைமுறை புனைவல்ல என்பதற்கும் அதன் உண்மைத்தன்மைக்கும் அவருடைய கட்டுரைகளும் சான்று பகர்கின்றன.

'தமிழர் நாகரிகத்தில் கிராம வாழ்க்கை' என்ற கட்டுரையில் 'எனக்குத் தெரிந்த கிராமத்தைக் கொஞ்சம் வர்ணிக்கிறேன். அதற்கு ஒரே ஒரு தெரு தான் உண்டு. அக்கிரகாரம் இல்லை. தெருவில் ஒரு கோடியில் கிராம முனிசீபும் மறுகோடியில் கணக்கப்பிள்ளையும் இருக்கிறார்கள் இருவர் கோபத்திற்கும் ஆளாகாமல் பிழைத்துக்கொள்ளத் தெரிந்த தலையாரி இந்தத் தெருவுக்குக் கூப்பிடு தூரத்தில் உள்ள மறவர் தெருவில் இருக்கிறான். இன்னும் பத்துப் பதினைந்து வீடுகள் இந்த வீரமறக்குலத்துக்கு நிழல் தருகிறது இவர்கள் வாளையும் வேல்கம்பையும் விட்டெறிந்து ரொம்ப காலம் ஆச்சு. சாதியிலே மறவனாக்கும் என்று அதட்டிக் கொண்டு ஏர் பிடித்து உழுகிறார்கள் இவர்களுக்கும் எட்டாத தொலைவில் பள்ளர்கள் சேரி. நாம் நினைவை விட்டு விரட்ட முயலும் கெட்ட நினைப்பைப் போல் அவர்கள் அங்கு அக்ஞாதவாசம் பண்ணுகிறார்கள்' என்று பள்ளர்களின் இருப்பிடத்தை மட்டுமல்லாது நாம் விரட்ட முயலும் கெட்ட நினைப்பைப் போல் என்கிற உவமையின் மூலம் சமூகத்தின் சொல், செயல், சிந்தனைகளாலும் அவர்கள் இழிவுபடுத்தப்பட்டு வருவதைத் தெளிவுபடுத்துகிறார் (Venkatachalapathy, 2017).

புதுமைப்பித்தனின் பிற எழுத்துகளிலும் உயர்சாதிகள் தலித் மக்கள் மீது செலுத்தும் வன்மத்தைப் பற்றிய பதிவுகளைக் காணமுடிகிறது. 'புதிய நந்தன்' கதையில் ஆதனூர் சேரியைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். ஆதனூருக்கு ரயில்வே ஸ்டேஷன், வெற்றிலை பாக்குக் கடை, காப்பி ஓட்டல் முதலான நவீன நாகரிக விஷயங்கள் வந்துவிட்டன. ஆனால் பறைச்சேரி மட்டும் பழைய பறைச்சேரி தான் என்கிறார். ஊருக்குள் நுழைந்த வசதிகளும் நாகரீக வெளிச்சங்களும் ஆதனூர் சேரிக்கு வரவில்லை என்பதையும் அல்லது மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் குறிப்பிடும் புதுமைப்பித்தன். ஒரே ஒரு மாற்றம் மட்டும் சேரிக்கு வந்திருக்கிறது முன்பு வேதியர்க்கு மட்டும் அடிமைகளாக இருந்த

தலித்துகள் இப்போது வெள்ளையர்களுக்கும் அடிமை என்ற இரட்டை அடிமை நிலையைக் குறிப்பிடுகிறார். சாபவிமோசனம் பெற்ற அகலிகையைப்பிற ரிஷிபத்தினிகள் எப்படிப் பார்த்தனர் என்று கூற வந்த பு.பி. ஒரு பறைச்சியைக் கண்டது போல் ஓடி விலகி அவளை விறைத்துப் பார்த்துவிட்டு சென்றார்கள் என்கிறார். ரிஷிபத்தினி என்கிற உயர்தகுதியுடன் மதிக்கப்படும் ஒரு பெண், பாலியல் தவறு புரிந்த காரணத்தால் சாதி தகுதி இழந்ததுடன் தீண்டத்தகாத பறைச்சியின் ஸ்தானத்தில் வைத்துப் பழிக்கப்படுவதாகக் காட்டுகிறார். இப்படிப் பல கதைகளில் தலித் மக்களின் அவல வாழ்வை ஆங்காங்கு தொட்டுக்காட்டிச் சென்றிருந்தாலும் துன்பக்கேணியில் மிக விரிவான பதிவைக் காணமுடிகிறது.

தலித் மக்களின் வாழ்வியல்

கிராமங்களில் இவ்வளவு கீழாக மதிக்கப்படும் பறையர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த மருதி என்கிற பெண்ணே இக்கதையின் மையக்கதாபாத்திரம். அவள் கணவன் பெயர் வெள்ளையன். மாடு வாங்குவதற்காகப் பண்ணையாரிடம் கடன் வாங்கிய வெள்ளையனால் அப்பணத்தைத் திருப்பித் தர இயலவில்லை. எனவே அவன் வாங்கிய மாடுகளைப் பண்ணையார் கைப்பற்றிக் கொண்டார். பண்ணையாரின் காளைகள் இரண்டு காணாமல் போகவே வெள்ளையன் தான் திருடியிருப்பான் என்கிற சந்தேகத்தின் பேரில் அவன் வீட்டிற்குத் தலையாரி தேவனை அனுப்புகிறார் பண்ணையார். வெள்ளையன் வீட்டில் இல்லாமல் போகவே எங்கேயென்று கேட்டு மருதியின் தலைமயிரைப் பிடித்துத்தலையாரி உதைக்கிறான். பனங்காட்டில் குடித்து மயங்கிய நிலையில் கிடந்த வெள்ளையனைப் பிடித்து போலீசில் ஒப்படைக்க அவன் சிறை செல்கிறான். இரண்டு மாத கர்ப்பிணியான மருதி தாய் வீடு செல்கிறாள். சாலையில் கப்பி போடும் வேலையைச் சிறிது காலம் செய்து கொண்டிருந்த மருதி அப்பணி முடிந்ததும் வேலையை இழக்கிறாள். வருமானமற்ற நிலையில் தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு ஆட்களைப் பிடித்து செல்லும் கங்காணியின் ஆசை வார்த்தையில் மயங்கி மருதியும் அவள் தாயும் இலங்கைக்குச் செல்கின்றனர்.

கதையின் முதற்பகுதி கிராமத்தில் தலித் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும் ஆதிக்கச் சாதியினர் செலுத்தும் வன்முறைகளையும் கண்முன் நிறுத்துகிறது. எவ்வளவு உழைத்தாலும் எப்பொழுதும் உயர்சாதியினரிடம் கடன் வாங்கிப் பிழைக்கும் வறுமை நிலையிலேயே தலித் மக்கள் வாழ வேண்டிய சூழலைப் பு.பி. காட்டுகிறார். அதுமட்டுமின்றி சேரிக்குப் பக்கத்திலேயே இருக்கும் கள்ளக்கடை இம்மக்களுக்குக் கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தையும் வாரிசுருட்டிக் கொண்டு இவர்களை எப்போதும் போதையிலேயே வைத்திருக்கிறதையும் காட்டுகிறார். இம்மக்களின் சாதியும் பொருளாதாரச் சூழலும் உயர்சாதியினருக்கு எப்போதும் இளக்காரமாகவே இருந்திருக்கிறது. திருட்டுப் பழி போடுவதற்கும் காரணமில்லாமல் அடித்து உதைப்பதற்கும் பொய்க்குற்றச்சாட்டைச் சுமத்திச் சிறைக்கு அனுப்புவதற்கும் இம்மக்களை மிக எளிதாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். காணாமல் போன பண்ணையாரின் மாடுகளை எந்த விசாரணையுமின்றி வெள்ளையன் தான் எடுத்திருப்பான் என்பதை உயர்சாதி முடிவு செய்கிறது. 'ஆள் பிடிபட்டவுடன் அவன் உண்மையில் திருடாமல் இருந்தாலும் என்ன? விஷயம் வெகு எளிதில் போலீஸ் கேசாக மாறி வெள்ளையன் சிறைக்குச் சென்றான்' என்கிறார் பு.பி. வெள்ளையனைத் தேடி வீட்டுக்குப் போன தலையாரித் தேவன் இரண்டுமாதக் கர்ப்பிணி பெண் என்று கூட பார்க்காமல் மருதியை உதைக்கிறான் "தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்து அவளைக் கீழே தள்ளி உதைக்க ஆரம்பித்தான் தேவனுக்கு மருதியை உதைப்பதில் ஒரு குவி" என்று இவர்களைத் துன்புறுத்துவதில் மகிழ்ச்சிக் கொள்ளும் ஆதிக்க மனநிலையைப் பு.பி. குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார். கிராமங்களில் வெள்ளாளர், மறவர் முதலிய சாதிக்காரர்கள் தலித் சாதி மக்களைத் தங்கள் விருப்பம் போல நடத்துவதையும் அதற்கு அவர்களுக்குப் பூரண உரிமை உண்டு என்பது போன்ற தோற்றத்தையும் நிலைநிறுத்தி வருகிறார்கள் என்பதையே துன்பக்கேணி காட்டுகிறது

'சாதி கட்டு மிகுந்த அன்றைய கிராமங்களில் சாதிய சக்திகளால் எத்தனை எளிதாக குற்றவாளிகளாக்கப்பட்டு உடனே தண்டிக்கப்பட்டார்கள் என்பது புலப்படுகிறது. சாதிக்கட்டுக்குள் தலித்துகள் நிராயுதபாணிகள் அந்தக் கட்டுக்குள்ளிருக்கும் வரை அதன் சாதித் தர்மங்களால் அவர்கள்

நிரந்தரமாகக் குற்றவாளிகளாகத் தீர்ப்பிடப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள் தான் குற்றவாளி அல்ல என்று நிரூபிக்க ஒரு தலித்துக்கு எந்த சந்தர்ப்பமும் தரப்படுவதில்லை அவன் நிரூபிக்க வேண்டும் என்று யாருக்கும் தோணுவதில்லை ஏனெனில் அவன் பிறப்பு அப்படி மேல்சாதிகளோடு அரசாங்கத்தின் போலீசும் சட்டமும் நீதித்துறையும் கைகோர்த்துக் கொண்டுள்ளன. இந்த சக்திகள் நினைத்தால் தலித் மக்களை எது வேண்டுமானாலும் செய்யக்கூடிய அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளன' என்று கிராமங்களில் தலித் மக்களின் மீது கட்டவிழ்க்கப்படும் அதிகார வன்முறையையும் அதற்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பமுடியாமல் அடங்கிப் போகக் கூடிய சூழலையும் ராஜ்கௌதமன் தெளிவுபடுத்துகிறார் (Raj Gauthaman, 2018).

பண்ணையாரும் ஓட்டப்பிடாரம்பிள்ளையும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது எதிரில் எதேச்சையாக ஒரு பறைச் சிறுமி நிற்பதைக் கண்ட பிள்ளை "வர வர பறக் களுதைகளுக்கும் திமிறு ஏறுது" என்று அடங்குகிறார். உயர்சாதிக்காரருக்கு முன் ஒரு தலித் நிற்பதே திமிராகவும் அத்துமீறலாகவும் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. பண்ணையார் மருதியை அழைப்பது கூட 'அங்கெ நிக்கது மருதியா-ஏ மூதி தொளுவிலே மாட்டுக்கு ரெண்டு செத்தை எடுத்துப் போட்டுவிட்டு வா' என்று அதிகாரத் தொனியுடன் வசைச் சொற்களையும் கலந்தே பேசுகிறார். இவ்வாறு மரியாதை குறைவாக நடத்தப்படுவதும் இழிவான வசைச் சொற்களால் தாக்கப்படுவதும் இயல்பான நடைமுறையாகவே அம்மக்களால் எதிர்கொள்ளப்பட்டுள்ளதையே இப்பதிவுகள் காட்டுகின்றன.

தேயிலைத்தோட்டத்தில் தலித் பெண்களின் அவலம்

கணவன் வெள்ளையன் சிறைக்குச் செல்ல, கிராமத்திலிருந்து பிழைப்பு தேடி தாயுடன் இலங்கைத் தேயிலைத்தோட்டம் சென்ற மருதியின் வாழ்க்கை சிதைந்து சின்னாபின்னமானதைக் கதையின் இரண்டாம் பகுதி விவரிக்கிறது. இலங்கையின் வாட்டர் பால்ஸ் என்கிற தேயிலைத் தோட்டம் 45 வயது கொண்ட வெள்ளை அதிகாரியின் பொறுப்பில் இயங்கி வந்தது. இங்கு அழைத்துச் செல்லப்படும் தொழிலாளர்கள் கூலிகள் என்கிற இழிவான சொற்களாலேயே அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். கூலிகளின் காறைக்குடிசைகள் கோழிக்கூடுகள் மாதிரி அமைந்திருக்கும் என்று குறிப்பிடும் பு. பி கிராமத்தில் மட்டுமல்லாமல் அங்கும் அவர்களின் குடியிருப்பின் தரம் தாழ்ந்து கிடப்பதைக் காட்டுகிறார். அங்கு பணிபுரியும் இந்திய அதிகாரிகளோ தோலைத் தவிர மற்ற அனைத்திலும் வெள்ளையர்களின் போக்கு உடையவர்கள் என்கிறார். வெள்ளையர்களின் ஆதிக்கத்துடன் இந்திய அதிகாரங்களின் ஆதிக்கத்தையும் சேர்ந்தே தலித் மக்கள் அனுபவித்திருக்கின்றனர்.

தோட்டத்தில் கூலியாகச் சேர்ந்த மருதி, தாய்க்கு ஏற்பட்ட காய்ச்சலுக்கு மருந்து வாங்க மருத்துவமனைக்குச் செல்கிறாள். 'தேயிலை ஸ்டோர் மாணேஜர் அவளை ஆஸ்பத்திரியில் கண்டார். புது உருப்படி என்பதால் அவர் குளித்து விட்டு வா 'கூறி அவளிடம் பாலியல் அத்துமீறலில் ஈடுபடுகிறார். பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்தால்தான் தெரிகிறது அங்கே இது சாதாரண காரியம் என்று. மருதிக்குப் பெண் குழந்தை பிறக்கிறது குழந்தையின் பிறப்பை மனதளவில் கூட அவளால் கொண்டாட இயலவில்லை. 'பெண் என்று தெரிந்ததும் தாங்கமுடியாத துக்கமாக இருந்தது. பெரிதானால் அதற்கும் அந்தக் கதி தானே' என்று தன் குழந்தையின் எதிர்காலத்தை நினைத்து துயருறும் மருதியின் மனநிலை அங்குப் பெண்குழந்தைகளைப் பெற்றெடுக்கும் ஒவ்வொரு தாயின் வேதனையின் வெளிப்பாடாகவே வெளிப்படுகிறது.

சிறையிலிருந்து விடுதலையான மருதியின் கணவன் தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு வருகிறான். ஸ்டோர் மேனேஜர் மற்றும் வெள்ளை அதிகாரிகளின் அதிகாரத்துடன் கூடிய பாலியல் உறவுகளால் அவள் உடம்பெல்லாம் பரவியிருந்த பறங்கிப்புண்ணைப் பார்த்து அதிர்ச்சியடைந்த கணவனிடம் இங்கே 'இது தான் வளமொறை' என்று கூறுகிறாள் மருதி. இந்நிகழ்வுகளும் உரையாடல்களும் மருதி என்கிற ஒற்றைப் பெண்ணுக்கு நேர்ந்த துயரமாக மட்டுமல்ல தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு வேலைக்குச் செல்லும் தலித் பெண்கள் அனைவரும் வழக்கமாக எதிர்கொள்கிற அல்லது எதிர்கொண்டே ஆகவேண்டும் என்கிற நிலையையே புலப்படுத்துகிறது. அங்கிருக்கும் அதிகாரிகளின் பாலியல்

இச்சைகளுக்கு இப்பெண்கள் இரையாகியே தீர வேண்டும் என்பதுடன் அவர்களிடம் அடி உதை வாங்கினாலும் வாய் திறக்காமல் மௌனித்தும் கிடக்கவேண்டும்.

மருதிக்குக் கை கால்களில் புண் ஏற்பட்டதுடன் அத்துடன் குத்திருமலும் சேர்ந்து கொண்டது. வேலைக்குப் போக முடியாத சூழலிலும் கங்காணியை நினைத்து அஞ்சுகிறாள். 'எப்படி இருந்தாலும் காலையில் தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்க செல்வது தடைபட்டு விடக்கூடாது. அதில் கங்காணி சுப்பன் கறார் பேர்வழி. உதை அடி அப்புறம் வசவு முதலியவை சாதாரண தண்டனைகள். இதைவிடக் கொடுமையானது அபராதம் பிடித்து வாயில் மண்ணை போடுவது.' என்று கங்காணிகளின் கறார்த்தனத்தைச் சுட்டுகிறார். கங்காணி சுப்பன் அங்கு பணி செய்யும் பேச்சி எனும் பெண்ணுடன் தோட்டத்து மறைவில் ஒதுங்கியிருந்ததைத் தெரியாமல் மருதி பார்த்து விட பார்த்ததற்காகவே கங்காணியிடம் கண்மூடித்தனமாக அடிவாங்குகிறாள் 'சுப்பன் அவள் மீது பாய்ந்து இரைந்து கொண்டே உதைக்க ஆரம்பித்தான். மருதி பேயோ என்ற நினைப்பில் கதி கலங்கிக் கல்லாக நின்றாள். சுப்பன் கூடையைப் பிடுங்கி இலைகளை அவள் தலை வழியாகக்கொட்டி நெஞ்சில் ஒரு மிதி மிதித்தான். கூடையில் இருந்தவை கொழுந்துகள் அல்லாமல் பெரும்பாகம் முற்றிய இலையாக இருந்ததைக் கண்டதும் சுப்பனின் கட்சி இன்னும் வலுத்தது. கையிலிருந்த கழியினால் நன்றாகச் சாத்தி விட்டு அபராதம் போடுவதற்கு நேராக ஆபீசைப் பார்த்து நடந்துவிட்டான்...மருதிக்குப் பேச்சு மூச்சில்லை. பக்கத்திலிருந்த ஓடையில் ஜலம் எடுத்து அவள் முகத்தில் தெளித்து நினைவு வர செய்தாள் பேச்சி. மருதிக்கு பிரக்ஞை வந்ததும் ஒரு பெரிய இருமல் அதில் இரண்டு மூன்று துளி இரத்தமும் விழுந்தது' இந்தக் கங்காணிகளின் இந்த ஈவிரக்கமற்ற நிகழ்வுகள் ஒன்றை வலுவாக உணர்த்துகின்றன. ஆங்கிலேயர்களால் காலனிய அடிப்படையிலும் உயர்சாதிகளால் சாதிய அடிப்படையிலும் ஆண்களால் பெண் என்கிற நிலையிலும் மூன்று கூரிய சக்திகளால் குத்தப்பட்டு ஒவ்வொரு நாளும் ரணத்திலேயே இப்பெண்கள் வாழ்ந்து மடிந்திருக்கின்றனர். தான் வாழ்ந்த கிராமத்திலும் தான் செய்யாத தவற்றுக்காகத் தலையாரிடம் அடியும் உதையும் வாங்கிய தலித் பெண்ணுக்கு இங்கேயும் அதே நிலை நீடிக்கிறது. எங்குச் சென்றாலும் சாதியமும் ஆணாதிக்கமும் தலித் பெண்களைத் தங்கள் விருப்பம் போல் வேட்டையாட துரத்திக்கொண்டே இருக்கிறது.

புதுமைப்பித்தன் காட்டும் மலையக வாழ்க்கையின் ஓலங்களை அக்காலகட்டத்தில் வெளிவந்த தேயிலைத் தோட்ட குஜிலிப்பாடல்களும் தெளிவுபடுத்துகின்றன. பாரத மக்களின் பரிதாபச்சிந்து என்னும் தேயிலைத் தோட்டப்பாடல்

“வேலைக்கு வாரீரோ என்று சொல்லிப்பல

வித்தாரமாகவே நோட்டீஸொட்டி நம்மை

ஆலைக் கரும்பு போலாட்டிக் குரங்காட்டும்

அந்தக் கங்காணிகள் கூப்பிடவே...

அக்கரை தேசத்தின் லங்கை தீவுக்குள்ளே

அந்தமான் தீவு போன்ற இடத்தில் மிகச்

சிக்கனமாகவே வெள்ளையர் தங்களின்

தேயிலைத் தோட்டத்தில் சேர்த்திடுவார்

உண்ண வுணவுக்கும் முள்ள செலவுக்கும்

ஒவ்வொரு நாளும் அரிதாகி

சிறு மண்ணுளிப் பாம்பு போற் பெண்டு பிள்ளையுடன்

வாழ்ந்து வருவதைக் காணீரோ”

என்று ஆசை வார்த்தைக் காட்டி அழைத்துச்செல்லும் கங்காணிகளையும் மண்ணுளிப்பாம்பு போல் வாழும் மக்களையும் இப்பாடல் காட்டுகிறது (Mohammed Rowther, 2020).

1928 இல் எழுதப்பட்ட தேயிலைத் தோட்டப் பாட்டும்

“பட்டபகல் தனிலே பாழடைந்த தோட்டத்திலே

அட்டைக் கடியினாலே தங்கரெத்தினமே

ஜனங்கள் அலறித்துடிக்கிறாராம் பொன்னுரத்தினமே’

‘எல்லோரும் சொல்லுவது என்மோ என்றிருந்தேன்

கல்லான மனமானாலும் தங்கரெத்தினமே

இந்தக் கதையைக் கேட்டால் கறைந்திடுமே பொன்னுரத்தினமே”

என்று தேயிலைத் தோட்ட வாழ்க்கைச் சூழலைக் கண்முன் நிறுத்துகிறது (Venugopal, Jannappa Pulavar, 1928).

எந்தக் குழந்தையை நினைத்து மருதி பயந்தாளோ பயந்தது போலவே அப்பெண் குழந்தை வளர்ந்ததும் அதே தேயிலை ஸ்டோர் மாணேஜர் மருதியின் வாழ்க்கையைக் கெடுத்தது போலவே மகள் வாழ்க்கையையும் கெடுத்துவிடுகிறான். செய்தி அறிந்த மருதி என்னைக் கெடுத்த பாவி என் மகளையும் கெடுத்தாயே என்று கூறி ஒரு கல்லை தூக்கி ஸ்டோர் மேனேஜர் மீது வீச அவன் உயிர் பிரிகிறது. பைத்தியம் பிடித்த நிலையில் இருந்த மருதியை அழைத்துக்கொண்டு மகளும் அவள் காதலித்த ராமச்சந்திரனும் அழைத்துக் கொண்டு எங்கோ சென்றுவிட்டார்கள் என்பதாகக் கதை முடிகிறது. எத்தனை பெண்கள் இங்கு பிழைக்க வந்தாலும் எத்தனை பெண்குழந்தைகள் பிறந்தாலும் அங்குள்ள அதிகாரிகளின் இச்சைக்கு இரையாகியே தீர வேண்டும் என்பதையே கதை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது. மருதி கல்லை வீசி மாணேஜரைக் கொலை செய்தாள் என்பது அத்தேயிலைத்தோட்டச் சூழலில் நினைத்துப்பார்க்க முடியாத ஒன்று. ஆனால் அது புதுமைப்பித்தனின் ஆசையாகவும் கனவாகவும் இருந்திருக்கும் என்றோ அல்லது பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அப்படியாகக் கிளர்ந்தெழவேண்டும் என்கிற அவரின் எதிர்பார்ப்பாகவோ இம்முடிவை ஊக்கக் முடிகிறது.

துண்பக்கேணிக்குத் தடையும் விவாதங்களும்

இந்தக் கதையில் தலித் சமூகத்தை இழிவுப்படுத்தும் சில உரையாடல்கள் வைக்கப்பட்டதன் காரணமாகவே இவை தலித் சமூகத்தை இழிவுப்படுத்தும் படைப்பு என்று காரணம் காட்டி இச்சிறுகதை சென்னை பல்கலைக்கழகப் பாடமாக வைக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் இக்கதைகள் பாடத்திட்டத்தில் இருந்து நீக்கப்பட வேண்டும் என்கிற கோரிக்கை வைக்கப்பட்டும் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டும் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து 2013 இல் நீக்கப்பட்ட வரலாற்றையும் இங்கு இணைத்து நோக்கப்படவேண்டியதாக உள்ளது. வகுப்பறையில் இப்பாடத்தை நடத்துவதில் இருந்த சிக்கல்களைச் சுட்டிக்காட்டி எதிர்ப்புக்குரல்களும் ஒரு படைப்பை வெறும் அரசியல்பிரதியாகப் பார்ப்பதன் விளைவு தான் இந்தத் தடை என்று தடைக்கு எதிரான குரல்களும் எழுந்தன

இத்தடை குறித்தும் தடைக்கு எதிரான உண்மை நிலையை அறிய பல்துறை அறிஞர்களின் கருத்துக்களைத் தொகுத்தும் ‘புதுமைப்பித்தனுக்குத் தடை’ என்ற நூலைக் காலச்சுவடு வெளியிட்டுள்ளது. ‘இந்த வசைச்சொற்கள் இடம்பெற்ற கதைகள் தலித்மக்களை இழிவுப்படுத்துகிறது. நடத்துவதற்கே சிரமம் என்றால், தினம் தினம் அவற்றை எதிர் கொண்டு வாழும் மக்களின் மனநிலையை என்னவென்று சொல்வது? அவற்றை பொதுவெளிக்குத் தெரியப்படுத்துவதன் மூலம் அவர்களை அத்தகைய நிலைக்குத் தள்ளியிருக்கும் பிற சமூகத்தவரின் மனசாட்சியை உலுக்கிப் பார்ப்பதற்கான முயற்சியாகவே இப்படைப்பு கொள்ளப்படவேண்டும்

‘ஒரு சமூகத்தில் உருவாகும் படைப்பு அந்தந்தகால சமூகச் சூழலை புறந்தள்ளி அந்தரத்தில் இருந்து உருவாக்கப்பட்டு விடுவதில்லை அதை உருவாக்கும் படைப்பாளியும் அச்சமூகத்தில் வாழ்வியல் உயிரி தான் அந்தப்படைப்பில் அவர் சார்ந்த சமூக பொருளாதார அரசியல் வெளிப்பட்டே தீரும் என்று கூறும் கோ.பழனி அவர்களே’ அன்றைய சூழலில் தலித்துகள் மட்டுமல்லாது

பொருளாதாரத்தில் நலிவுற்ற எத்தனையோ இடைநிலைச் சாதிகள் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலுக்குப் போய் இருக்க அவர்களும் எல்லாவிதமான சிக்கல்களுக்கு ஆட்பட்டிருக்க புதுமைப்பித்தன் தலித் ஜாதியை மட்டும் ஏன் உள்ளடக்கமாக கதைமாந்தராக மாற்றினார்' என்கிற கேள்வியையும் முன்வைக்கிறார் (Sukumar Nambiar, 2016). இதற்கான பதிலை ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களின் பதிவிலிருந்து பெற முடியும். தன் கட்டுரையொன்றில் 'புதுமைப்பித்தன் பிறந்து வளர்ந்து திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலிருந்து ஏராளமானவர்கள் பிழைப்பதற்காக இலங்கைக்குச் சென்றனர். அவர்களை இரண்டு வகையாகப் பகுக்கலாம். முதல் வகையினர் இலங்கையின் தலைநகரான கொழும்பு நகருக்குச் சென்றனர். இந்நகரில் வாணிபம், தரகு வேலை, சமையல் வேலை, முடிதிருத்தல், கணக்கு வேலை என்பனவற்றை மேற்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தினர் இவர்கள் அனைவரும் வருவாய் ஈட்டுவதில் ஒரே தரத்தவர் அல்லர் என்பதால் இவர்களது வாழ்க்கை தரமும் ஒரே தரத்தில் அமைந்திருக்கவில்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார் (Sivasubramanian, 2019). புதுமைப்பித்தனும் தான் எழுதிய நாசகார்க்கும்பல் எனும் கதையில் 'திருநெல்வேலி தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புகளிடையே கொழும்பு என்றால் இலங்கையின் ரப்பர் தேயிலைத் தோட்டங்கள் என்று தான் பொருள். உயர்ந்த வேளாண் வகுப்புகளிடையே தான் கோட்டைப் பகுதி மண்டி வியாபாரம் என்று அர்த்தம் என்று தேயிலைத் தோட்டத்தொழிலுக்குத் தலித் மக்களே பெரும்பாலும் சென்றுள்ளதைப் பதிவிட்டுள்ளார் (Venkatachalapathy, 2016).

முடிவுரை

தமது கதைகளில் எழுதுவதற்கு எடுத்துக் கொண்ட விஷயங்களைப் பற்றி புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிடும்போது நடைமுறை விவகாரங்களைப் பற்றி எழுதுவதில் கௌரவக் குறைச்சல் எதுவும் இல்லை என்று எழுதுகிறார். அவர் காலத்தில் பண்டிதத்தாலும் சனாதனத்தாலும் கௌரவக் குறைச்சல் என்று ஒதுக்கப்பட்ட மனிதர்களைப் பற்றிய விசயங்களையே 'நடைமுறை விவகாரங்கள்' என்று குறிப்பிடுகிறார். அவருடைய கதைகள் யாவும் சாமானியர்களின் நடைமுறை விவகாரங்களைப் பற்றியே பேசுகின்றன என்கிற ராஜ்கௌதமன் புதுமைப்பித்தனின் கதைகளை மதிப்பிட்டுரைத்திருப்பதும் தலித் மக்களின் வாழ்வியலுக்கான ஆவணமாக இக்கதையை அணுகுவதற்கான சாத்தியத்தை உணர்த்துகிறது.

References

- Bharathiyar, (1992) Bharathiyar Kavidhaigal, Manivaasagar Pathippagam, Chennai, India.
 Mohammed Rowther, (2020) Theyilai Thottapattu, Tamilnadu School Books, Chennai, India.
 Raj Gauthaman, (2018) Pudhumaipithan Enum Brahmarakshas, N.C.B.H., Chennai, India.
 Sivasubramanian, A., (2019) Panjamana Panjayana, Parisal Puthaga Nilaiyam, Chennai, India.
 Sukumar Nambiar, (2016) Puthumaipithanukku Thadai, Kalachuvadu Publication, Nagercoil, India.
 Venkatachalapathy, A.R., (2016) Pudhumaipithan Kathaikal, Kalachuvadu Publication, Nagercoil, India.
 Venkatachalapathy, A.R., (2017) Pudhumaipithan Katturaigal, Kalachuvadu Publication, Nagercoil, India.
 Venugopal, K.C., Jannappa Pulavar, T.M., (1928) Theyilai Thottapattu, Tamil Internet Library, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License